

Michael Scott

3. kniha

ČARODEJNICA

Tajomstvá

NESMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLATTELA

COO
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 3 Čarodejnica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott
Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 3: Čarodejnica –
e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

3. kniha

ČARODEJNICA

Tajomstvá
NESMRTEL'NÉHO
NICHOLASA FLAMMELA

Michael Scott

COO
BOO

KNIHY SÉRIE
TAJOMSTVÁ NESMRTELNÉHO
NICHOLASA FLAMELA:

Alchymista (1. kniha)

Mág (2. kniha)

Čarodejnica (3. kniha)

Nekromant (4. kniha)

Venujem Courtney,
ex animo

Som unavený, taký unavený.

A veľmi rýchlo starnem. Kľby mám stubnuté, vidím rozmazane a zisťujem, že sa musím usilovať, aby som počul. Za posledných päť dní som bol nútený svoje sily použiť viackrát ako za celé minulé storočie a podstatne som si tým zrýchlil starnutie. Odbadujem, že od minulého štvrtka som zostarol aspoň o desaťročie, možno aj viac. Ak mám prežiť, musím získať späť Knihu mága Abraháma. Lenže už nemôžem — neodvážim sa — riskovať a znovu použiť svoje sily.

Dee má však Kódex a ja viem, že svoju slabnúcu auru použijem znovu.

Je to nevyhnutné, ak chceme prežiť.

Vždy, keď ju použijem, priblížim sa k zábube. . . A keď spolu s Perenelle zomrieme, nikto sa nepostaví Deemu a Temným Starším. Keď zomrieme, nadíde koniec sveta.

Ale zatiaľ ešte žijeme.

A máme dvojčatá. Tentoraz skutočné, naozajstné dvojčatá z legendy s aurami z rýdzeho zlata a striebra. Kým dvojčatá žijú, stále máme nádej.

Blížime sa k Londýnu. Tohto mesta sa bojím viac než všetkých ostatných, pretože sa nachádza v samom centre Deeho moci. Keď sme ho s Perenelle v septembri roku 1666 naposledy navštívili, mág sa nás snažil chytiť a pritom takmer vypálil mesto do tla. Už nikdy sme sa tam nevrátili. Londýn priťahuje Starších z celého sveta. Je

ich tu viac ako v ktoromkoľvek inom meste na Zemi. Starší, druhá generácia a nesmrteľní ľudia sa tu slobodne a nepozorovane pohybujú po uliciach. Navyše poznám aspoň tucet Riš tieňov roztrúsených po Britských ostrovoch.

Na týchto keltských územiach sa pretína a zbieha viac siločiar ako v iných krajinách. Dúfam, že keď sa v dvojčatách prebudili schopnosti, môžeme čiary použiť, aby sme sa vrátili do San Francisca a k mojej Perenelle.

Prebýva tu aj kráľ Gilgameš, najstarší nesmrteľný človek na svete. Má nesmierne encyklopedické vedomosti. Hovorí sa, že kedysi bol strážcom Kódexu a že dokonca poznal mýtického autora knihy Abraháma. Podľa legendy Gilgameš ovláda mágiu všetkých živlov, avšak zvláštnou zhodou okolností nikdy nemal schopnosti, aby ich mohol použiť. Kráľ nemá auru. Často som uvažoval, ako sa musí cítiť – vie toľko neuveriteľných vecí, má prístup k múdrosti dávnych predkov, pozná slová a zaklínadlá, ktoré by mohli tento svet znovu premeniť na raj, akým bol kedysi. . . no nedokáže ich použiť.

Sophie a Josha som presvedčil, že musíme zájsť za Gilgamešom, aby ich vycvičil v mágii vody a našiel nám siločiaru, ktorá nás zavedie domov. Netuším však, že je to zúfalo riskantné. Ak nám kráľ odmietne pomoc, zostaneme uväznení na Deeho území bez možnosti úniku.

Taktiež som im neprezradil, že Gilgameš je vcelku šialený. . . a keď sme sa naposledy stretli, myslel si, že sa ho snažím zabiť.

Z Denníka Nicholasa Flamela, alchymistu
Zapísané v pondelok 4. júna v Londýne,
meste mojich nepriateľov

PONDELOK

9. júna

Prvá kapitola

„*A* si ich vidím.“

Mladík v zelenej bunde s kapučnou, ktorý stál priamo pod obrovskými kruhovými hodinami na Stanici sv. Pankráca, si odtiahol od ucha telefón a prezeral si rozmazaný obrázok na obdĺžnikovej obrazovke. Anglický mág mu ho poslal pred niekoľkými hodinami – zrnitá fotografia s dátumom 4. jún, 11.59.00 a vyblednutými farbami vyzerala, akoby ju zachytila stropná bezpečnostná kamera. Starší muž s krátkymi sivými vlasmi a dvaja svetlovlasí tínedžeri na nej nastupovali do vlaku.

Mladý muž sa zodvihol na špičky a očami hľadal trojicu, ktorú na stanici na okamih zazrel. Chvíľu si myslel, že ich stratil v hmýriacom sa dave, ale keby aj, ďaleko sa nedostanú. Jedna jeho sestra čakala na prízemí, druhá vonku na ulici sledovala vchod.

Ale kam len mohol starec s tínedžermi zmiznúť?

Keď prehľadával nespočetné pachy stanice, úzke, stisnuté nozdry sa mu trepotali. Identifikoval a vylúčil už priveľa zmie-

šaných ľudských zápachov, nespočetné množstvo parfumov a dezodorantov, gélov a pást, masťnú vôňu vyprázaného jedla zo staničných reštaurácií, prenikavejšiu arómu kávy a kovový závan oleja z vlakových lokomotív a vagónov. Neprirodzene doširoka rozťahol nozdry, zavrel oči a zaklonil hlavu. Hľadal staršie, divokejšie, neprirodzenejšie pachy...

Tam!

Najjemnejší náznak mäty.

Iba nejasný nádych pomaranča.

Sotva viac ako stopa vanilky.

Modročierne zreničky, ukryté za malými obdĺžnikovými slnečnými okuliarmi, sa mu rozšírili. Zavetril a stopoval ľahučké vlákna vône rozľahlou železničnou stanicou. Už ich má!

Starší muž z fotografie v telefóne si vykračoval po staničnej hale rovno k nemu. Mal na sebe čierne džínsy, ošúchanú koženú bundu a v ľavej ruke si niesol malú cestovnú tašku. A presne ako na skôr zachytenej fotografii za ním kráčali dvaja tínedžeri s blond vlasmi, ktorí sa podobali dosť na to, aby boli súrodenci. Chlapec bol vyšší ako dievča a obaja mali ruksaky.

Mladík ich rýchlo odfotil mobilom a snímku poslal doktorovi Johnovi Deemu. Hoci k anglickému mágovi neprechovával nič okrem pohrdania, nemalo význam robiť si z neho nepriateľa. Dee pracoval ako agent pre vyššie postaveného a jednoznačne najnebezpečnejšieho Temného Staršieho.

Keď sa trojica blížila k mladíkovi, natiahol si na hlavu kapucňu zelenej bundy, odvrátil sa a vytočil číslo svojej sestry, čakajúcej na prízemí. „Určite sú to Flamel a dvojčatá,“ zamrmľal do telefónu starovekým jazykom, z ktorého sa postupne vyvi-

nula galčína. „Mieria k tebe. Chytíme ich, keď vyjdú na Euston Road.“

Mladík v zelenej bunde zaklapol telefón a vybral sa za alchymistom a americkými dvojčatami. Cez populudňajší dav sa pohyboval s ľahkosťou a pôsobil ako obyčajný tínedžer, anonymný a nikým nepovšimnutý v nedbalých džínsoch, ošúchaných teniskách a priveľkom kabáte. Hlavu a tvár mu zakrývala kapucňa, oči mu nebolo vidno spoza tmavých slnečných okuliarov.

Napriek svojmu vzhľadu mal však mladík od človeka poriadne ďaleko. So sestrami prvýkrát prišli na toto územie ešte v časoch, keď bolo spojené s európskou pevninou, a celé generácie ich uctievali ako bohov. Deeho príkazy prijímal s trpkým odporom, koniec koncov, bol to len obyčajný človek. Anglický mág však chlapcovi v kapucni prisľúbil odmenu, akú nemohol odmietnuť – legendárneho alchymistu Nicholasa Flamela. Dee mu dal jasné pokyny – chlapec so sestrami si môžu nechať Flamela, ale dvojčiat sa ani nedotknú. Chlapec sa uškrnul. Jeho sestry poľahky chytia dvojčatá a jemu sa ujde česť zabiť Flamela. Pri tej myšlienke mu z kútika úst vyšľahol uhl'ovočierny jazyk a mladík si olizol pery. Budú si na ňom pochutnávať celé týždne. A najchutnejšie kúsky, pravdaže, ponechajú matke.

Nicholas Flamel spomalil, aby ho Sophie a Josh mohli dobehnúť. Prinútil sa k úsmevu a ukázal na deväťmetrovú bronzovú sochu pod hodinami, ktorá znázorňovala objímajúci sa párík. „Volá sa *Miesto stretnutia*,“ prehovoril nahlas a potom šepotom dodal, „sledujú nás.“ Úsmev mu naďalej neschádzal z tváre, keď sa oprel o Josha a zamrmal: „Nech ti ani nenapadne otáčať sa.“

„Kto?“ spýtala sa Sophie.

„Čo?“ ozval sa Josh napäto. Cítil nevoľnosť a závrat. Novoprebudené zmysly mu zaplavili vôňa a zvuky železničnej stanice. V hlave mu pulzovala bolesť a svetlo bolo také jasné, až si želal, aby mal slnečné okuliare.

„Presne tak, ‚Čo?‘ je lepšia otázka,“ odvetil Nicholas zamračené. Zdvihol prst a ukázal na hodiny, akoby hovoril o nich. „Nie som si istý, čo to je,“ priznal. „Niečo starodávne. Pocítil som to, hneď ako sme vystúpili z vlaku.“

„Pocítil?“ spýtal sa Josh. Bol dezorientovaný a každou sekundou zmätenejší. Takto zle sa necítil, odkedy dostal v Mohavskej púšti úpal.

„Bolo to akési mravčenie, akoby ma čosi svrbelo. Moja aura zareagovala na auru toho, kto – alebo čo – sa tu nachádza. Keď nad svojimi aurami získate trocha lepšiu kontrolu, budete to vedieť vycítiť aj vy.“

Sophie zaklonila hlavu, akoby obdivovala mrežovaný strop z kovu a zo skla, a pomaly sa otočila. Okolo nich víril dav. Zdalo sa, že väčšinou sú v ňom miestni, ktorí do mesta dochádzajú, ale našlo sa medzi nimi aj množstvo turistov. Mnohí zastavovali, aby sa odfotili pred sochou *Miesto stretnutia* alebo s veľkými hodinami v pozadí. Nezdalo sa, že by im trom niekto venoval zvláštnu pozornosť.

„Čo urobíme?“ spýtal sa Josh. Začínal panikáriť. „Môžem posilniť Sophine schopnosti,“ blábotal, „ako vtedy v Paríži...“

„Nie,“ odsekol Flamel a železnými prstami zovrel Joshovi rameno. „Odteraz môžete svoje schopnosti používať iba ako úplne posledné riešenie. Keď aktivujete svoju auru, upozorníte na seba

každého Staršieho, príslušníka druhej generácie a nesmrteľného vo vzdialenosti pätnástich kilometrov. A tu v Anglicku je takmer každý nesmrteľný spojencom Temných Starších. Navyše by ste tu mohli zobudiť niečo iné. Tvory, aké neradno prebúdať.“

„Veď ste vraveli, že nás sledujú,“ namietala Sophie. „Dee teda už vie, že sme tu.“

Flamel odviezol dvojčatá doľava, ďalej od sochy, a popohlnal ich k východu. „Predpokladám, že na každom európskom le-
tisku, železničnej stanici a v každom prístave sú strážcovia. Dee síce mohol tušiť, že zamierime do Londýna, ale ak si niektorý z vás aktivuje auru, bude to vedieť naisto.“

„A čo potom urobí?“ opýtal sa Josh a otočil sa tvárou k Flamelovi. V ostrom svetle stropných lúčov sa alchymistovi na čele a okolo očí jasne vynímali čerstvé vrásky.

Flamel pokrčil plecami. „Ktovie, čoho je schopný. Je zúfalý a zúfalí ľudia robia hrozné veci. Spomeňte si, čo sa stalo na streche Notre-Damu. Neváhal by zničiť starodávnu budovu, len aby vás zastavil... pokojne by vás zabil, aby vám zabránil odísť z Paríža.“

Josh zmätene potriasol hlavou. „A presne tomu nerozumiem – myslel som si, že nás chce živých.“

Flamel si vzdychol. „Dee je nekromant. Je to nečisté a hrozné umenie, pri ktorom sa umelo aktivuje aura mŕtveho človeka a telo ožije.“

Pri tej predstave Joshua zalial ľadový chlad. „Vravíte, že by nás zabil a potom znovu oživil?“

„Áno. Ako krajné riešenie.“ Flamel sa načiahol a nežne chlapcovi stisol plece. „Verte mi, taká existencia je hrozná, iba tieň

skutočného života. A pamätajte, že Dee videl, čo ste urobili, takže už má o vašich schopnostiach predstavu. Ak niekedy v duchu pochyboval, či ste dvojčatá z legendy, teraz si je istý. *Musí vás dostať. Potrebuje vás.*“ Alchymista štychol Josha do hrude. Zašuchotal papier. V plátennom vrecku zavesenom na krku pod tričkom niesol Josh dve stránky, ktoré vytrhol z Kódexu. „A viac než čokoľvek iné potrebuje tieto stránky.“

Skupinka sledovala značky k východu na Euston Road. Stiahol ju dav cestujúcich, ktorí mierili rovnakým smerom. „Tuším ste spomínali, že nás tu bude niekto čakať,“ povedala Sophie a poobzerala sa.

„Saint-Germain mi sľúbil, že sa pokúsi kontaktovať starého priateľa,“ zašomral Flamel. „Možno sa mu to nepodarilo.“

Vyšli z bohato zdobenej železničnej stanice z červených tehál na Euston Road a prekvapene zastali. Keď pred viac ako dvoma hodinami odchádzali z Paríža, na oblohe nebolo ani mráčika a teplota sa už prehupla nad dvadsať stupňov. V Londýne však husto pršalo a zdalo sa, že je tam aspoň o päť stupňov chladnejšie. Vietor pofukujúci ulicou bol taký studený, až sa dvojčatá rozochveli. Zvrtli sa a vbehli späť do bezpečia stanice.

V tej chvíli ho Sophie zbadala.

„Chalan v zelenej bunde s kapucňou na hlave,“ ozvala sa odrazu, otočila sa k Nicholasovi a úporne sa usilovala hľadiť mu do svetlých očí. Bolo jej jasné, že ak odvráti zrak, chtiac-nechtiac pozrie na mladíka, ktorý sa za nimi náhlil. Kútikom oka ho stále videla. Postával kúsok od stĺpa, civel na telefón v ruke a hral sa s ním. Stál akosi nesprávne. Akosi neprirodzene. Navyše sa jej zdalo, že vo vzduchu cíti slabý pach pokazeného mäsa.

Pokrčila nosom. Zavrela oči a sústredila sa na zápach. „Smrdí ako niečo pokazené, ako zrazené zviera.“

Úsmev na alchymistovej tvári znervóznel. „Má kapucňu? Takže to oni nás sledujú.“ Dvojčatá počuli, že sa mu zľahka zachvel hlas.

„To vôbec nie je chalan, však?“ spýtala sa Sophie.

Nicholas pokrútil hlavou. „Ani náhodou.“

Josh sa zhlboka nadýchol. „Dobre teda. Chcete počuť, že sú tu ďalší dvaja ľudia v zelených bundách s kapucňou a obaja mieria k nám?“

„Traja?“ zašepkal Flamel zdesene. „Musíme ísť.“ Schmatol dvojčatá za ramená a vytiahol ich do ľadového dažďa. Potom za-bočil doprava a vliekol ich po ulici.

Dážď bol taký studený, že Joshovi vyrazil dych. Kvapky tvrdej vody ho štípali na tvári. Napokon Flamel vtiahol obe dvojčatá z lejaka do uličky. Josh zastal a lapal dych. Odhrnul si vlasy z očí a pozrel na alchymistu. „Kto je to?“ dožadoval sa odpovede.

„Zahalení,“ odvetil alchymista trpkou. „Dee musí byť zúfalý a silnejší, ako som si myslel, keď ich dokáže ovládať. Volajú sa Genii cucullati.“

„Super,“ odvrkol Josh. „Hneď viem všetko, čo potrebujem.“ Pozrel na sestru. „Počula si už...“ začal, ale keď videl, ako sa tvári, zmlkol. „Počula!“

Sophie sa zachvela, keď sa jej na okraji vedomia zatreptali spomienky Čarodejnice z Endoru. Vzadu v hrdle pocítila kyslastú pachuť a žalúdok jej skrútilo znechutenie. Čarodejníca z Endoru Genii cucullati poznala – a nenávidela ich. Sophie sa otočila k bratovi a vysvetlila mu: „Živia sa mäsom živých tvorov.“

Druhá kapitola

Ulice zívali prázdnotou, pretože lejak zahnal väčšinu ľudí pod strechu stanice alebo blízkych obchodov. Autá na Euston Road spomaľovali, až zastali, a stierače zúrivo pobehovali po čelných sklách. Klaksóny jačali a z neďalekého auta sa ozvalo zavýjanie alarmu.

„Držte sa pri mne,“ prikázal im Nicholas, otočil sa a pomedzi stojace autá vyrazil na druhú stranu cesty. Sophie kráčala hneď za ním. Josh, predtým ako zišiel z chodníka, zastal a obzrel sa na stanicu. Tri postavy sa zhromaždili vo dverách. Hlavy a tváre im skrývali kapucne kabátov. Keď ich voda zmáčala a na bundách sa im objavili tmavozelené škvrny, Josh by odprisahal, že na okamih vyzerali ako plášte. Zachvel sa, ale tentoraz zimomriavky nespôsobila iba ľadová prietrž. Potom sa zvrtol a rozbehol sa cez cestu.

Nicholas s hlavou sklonenou pred silným dažďom viedol dvojčatá pomedzi autá. „Rýchlo! Keď sa od nich dostaneme dostatočne ďaleko, pachy dopravy a dažďa možno zakryjú naše.“